

Vistas al mar

(Glosa)

Vora la mar eternalment inquieta
somnia eternalment l'inquiet poeta
de l'ànima geganta,
vegent florir-hi la pomera enlluernadora,
mentre ell floreix l'estrofa encisadora.

El mar és el poeta de la creació
i el poeta és el mar en l'ànima de l'home.
El poeta i el mar tremolen d'emoció
vegent a vora seu lo germe de la poma
florint superbament
l'eterna temptació.

Indòmit a la regla i la mesura
com poeta gegant de la Natura,
la mar desplega sa radiant bellesa,
ja plena de dolçura,
ja plena de feresa.

Indòmit an el ritme i a la rima,
de cap trava mesquina el poeta esclau,
porta ell en si mateix la rima i el ritme,
igual que el gran mar blau.

Mar blava, mar verda, mar escumejanta!
Ton cant és deliri, ta fúria és complanta!
Indòcil o mansa, feréstega o quieta,
encisaràs sempre la pomera blanca
perquè ets lo poeta.

Poeta que sotges a prop de la mar
venir les tempestes, les barques anar,
i sents que el mirar-les te fa el cor més gran,
desplega, Poeta, ta força radiant,
que tu també encises perquè ets mar gegant.

Víctor Català. Joventut, 18-VII-1901.

Dia de temporal al Port d'en Perris (sense data). Foto: Josep Esquirol. AHE.